

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

Ratio consolandi & exhortandi eos, qui peccatorum grauitate depressi, &
tormentorum acerbitate percussi, de venia desperant. vii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

atque compedibus, ac prae multitudine ferri incurvatum, nec caput attollere valentem, genua tamen cordis flectentem, secundum bonitatem suam in gratiam recipit. Remisit & Mattheo thelonium, Zachaeo fraudes, Latroni rapinas & homicidia. Haec exempla in conspectu sint: ut & ipsi verè poenitentes nobis similiter remissurum delicta confidentius speremus. Itaque si aliena rapuisti, si nequiter rapta cum meretricibus prodegisti, si fratrem tuum percussisti, si deniq. occidisti, ingemisce, crimen confitere, dic te omni supplicio dignum: verumtamen ut tui misereatur Dominus postula. Nam & Latro, qui sic peccauerat, de cruce ascendit in Paradisum: & angelorum fit socius, qui fuerat latronum. Caterùm si etiam omnium maximum scelus commisisti, hoc est, si Christum abnegasti, ad mentem rediens amaris fidei fletibus, Petri Apostoli exemplo, lava perfidiae sordes: & te sicut Petrum respiciet Iesus Christus. Nunquam desperare potest quisquam, quamlibet magnus peccator, si & istorum, quos commemoravimus, crimina; & Domini erga ipsos Bonitatem, & Misericordiam rectè expenderit.

Matt. 9.

Luc. 19.

Luc. 13.

Luc. 22.

Marc. 16.

Ratio consolandi & exhortandi eos, qui peccatorum gravitate depressi, & tormentorum acerbitate percussi, de venia desperant.

Qui peccatorum pondere pressi, eorumq. gravitate expensa, de peccatorum venia desperant: iis quae libro 11. cap. LXI. LXII. LXIII. & LXIII. supra posita sunt, proponi debent. Deinde cum respirare & sperare incipiunt, ea quae eodem libro de Dei Misericordia, & precedente hic capite VI. ex S. Scriptura depropta sunt, commodè adhiberi possunt. Hinc Peccatorum & Peccatricum exempla paulò ante, atque etiam lib. 11. cap.

CAPUT

VII.

i a XLVIII. &

Porro non raro fit, ut suppliciorum acerbitas, & sensus imminentium tormentorum, capitis damnatos valde perplexos reddant. His recte proponi posse puto, Deo etiam hic temporaliter, ultionem de prauaricatoribus Legum suarum sumere consueuisse: quam ultionem noluerit amplius prorogare: quod quidem valde expedit, tamen etsi caro nostra secus iudicet, Nam peccatis assiduitate & diuturnitate multiplicatis, simul & futuri seculi poena multiplicantur. Hinc est quod in Genesi cap. xlii. filij Iacob fatentur merito se dare poenas, propter oppressum fratrem. Merito, inquit, hac patimur, quia peccauimus in fratrem nostrum, videntes angustiam anime illius, dum deprecaretur nos, & non audiuimus: idcirco venit super nos ista tribulatio. Et vnus ex eis Ruben, Nunquid, ait, non dixi vobis, nolite peccare in puerum: & non audistis me? en sanguis eius exquiritur.

Quaedam etiam hac de re paulo ante recitauimus exempla. Praestat autem hic poenas luere, quam in futuro seculo: nulla enim analogia est rei finite ad infinitam.

Quapropter impij & scelerati, atque in sensum reprobum traditi, prospere ac secure cum agunt in hoc seculo, euidentissimum circumferunt aeterna damnationis suae testimonium: & hoc ipso maior est super illos Dei ira: quo minus irasci videtur. Ideo in Ezechiele dicit: Requiescet indignatio mea in te, & auferetur zelus meus a te: & quiescam, nec irascar amplius. Magna Dei ira est, cum iram suam non ostendit: & tunc nobis maxime iratus est, cum nobis non irascitur. Itaque magnum reuera est & dolendum supplicium, quando nos Deus supplicio non coercet: quando in nos solita castigatione paterna non animaduertit. Quemadmodum medicus amaris potionibus, & acerbis medicamentis eum curat

Ezech. 16.

Hieron. ad
Galatruum.

quem esse curabilem intelligit: cum verò de cuius sanitate desperat, natura relinquit, & qualem sumere delectat, aabit med. cinam: ita Deus suos dilectos amarum potuibus exercet, in quos vult conferre sanitatem; illis medetur, ducens eos plerumque per magnas calamitatum angustias ad vitam immortalem: eos autem quos videt incurabiles & obstinatos, in manibus suorum desideriorum relinquit, tanquam exitio sempiterno & cruciatibus nunquam finiendis destinatos. Eam ob causam ait in Psalmo: Dimisi eos secundum desideria cordis eorum. Contra verò de electis sic dicit: Visitabo in virga iniquitates eorum: & in verberibus peccata eorum. Et in Apocalypsi: Ego quos amo, arguo & castigo. Vide Epistolam Pauli ad Hebræos, cap. XII. Ut ergo desperationis indicium est, quando agrotus medicum curare cessat: sic non potest gravius irasci Deus, quam dum sint nos in peccatis nostris ambulare: ut successu quo volumus, omni castigatione remota, in peccatis nostris, absque ullis impedimentis pergamus. Proinde prestat nunc iudicari à Domino, quam in altero seculo: quia cum hic iudicamur, à Domino corripiamur, ne cum hoc mundo damnemur, sicut ante quoque dictum est: Non enim vindicabit Dominus bis in idipsum. Ideo MAURITIVS IMP. quia gravissimè peccaverat contra Dominum, atque eius iram ita concitasse aduersum se sciret: oravit Dominum, ut in hoc seculo pœnas dare posset. Itaque Dei iudicio contigit, ut sibi abrogari Imperium, & Phocam Imperatorem appellari, & de se mortis sententiam ferentem audiret: & uxorem suam Constantinam, mulierem sanctissimam, ceruicem carnifici porrigentem videret: filias etiam atque filios idem supplicium pati videret: crebrò exclamans, IUSTVS ES DOMINE, ET RECTVM IVDICIVM TVVM. *Accum his verbis se*

Psal. 1. 20.

Psal. 88.

Apoc. 3.

1. Cor. 11.

Nahum. 3.

Psal. 118.

quoque obruncandum, summa cum patientia, præbuit: forti animo iudicium Dei, quod per vitam promeritum erat, perferens, Vide supra caput IIII. ad finem. Superest, ut de Prædestinationis scrupulo etiam pauca dicamus.

De Prædestinationis scrupulo, condemnatis eximendo.

CAPVT
VIII.

ET Prædestinationis scrupulus quibusdam non mediocriter adfert impedimentum ad salutem. Nam hoc ipso desperant de salute: quod eos Deus eò malitia peruenire passus sit, ut tantam ignominiam, tamq̃, acerbam sustinere pœnam cogantur: atque hinc se ad electorum numerum haud pertinere arbitrantur.

His proponi debent S. Scripturæ Testimonia: quæ demonstrant, quæ & quanta sit Dei erga omnes homines, etiam peccatores benevolentia & bonitas: qui natura bonus, clemens & misericors seruare semper mauius quam perdere. Quod si quisquam adhuc de sua dubitat persona: nec non iudicat, quod quamuis Deus sit misericors & clemens, nolit tamen IPSIVS misereri, & curam gerere, &c. huic sanè imaginationi opponendum est signum vniuersale, OMNES: promissio enim gratiæ Dei, vniuersalis est, & omnibus hominibus, sine exceptione, vera eam fide, & animi conversione apprehendentibus, offertur. Nam non est apud Dominum Deum nostrum, personarum acceptio: qui omnes homines vult saluos fieri. Unde sunt Scripturæ S. dulcissima sententiæ.

Matthæi XI. Venite ad me OMNES qui laboratis, & onerati estis: & ego reficiam vos.

Ioan. III. Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret: ut OMNIS qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam eternam.

Ioan. VI. OMNE quod dat mihi Pater, ad me veniet: & cum

2. Paral. 19.

Iob 34.

Act. 10.

3. Tim. 2.